

Republika Hrvatska
Općinski sud u Vinkovcima
Trg bana Josipa Šokčevića 17
32100 Vinkovci
OIB: 77561654785

Poslovni broj: P-305/2026-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Vinkovcima, po sucu Ivani Božić Piščak kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Željke Budimir iz Tordinaca, J. J. Strossmajera 2, OIB 51319284447, zastupana po punomoćnicima Hrvoju Šutalo, i Miri Glavaš, odv. u Zajedničkom odvjetničkom uredu Glavaš & Šutalo u Vinkovcima, protiv tužene OTP banka Hrvatska d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, zastupana po punomoćniku Belizaru Tomaić, odvjetniku iz Osijeka, nakon održane i zaključene glavne, javne i usmene rasprave održane dana 9.rujna 2026 g. u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužitelja Krešimira Majnarić, odv. iz Vinkovaca i odvjetničke vježbenice Lane Biljan, u uredu zamjenika punomoćnika tuženika Davora Čavar, odv. iz Vukovara, potom donijete i objavljene presude na ročištu za objavu održanom 18.rujna 2026.godine, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, dana 18.rujna 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba Ugovora o kreditu broj broj 12707/06 od 01.02.2006. godine, sklopljenog između tužitelja Željke Budimir iz Tordinaca, J. J. Strossmajera 2, OIB 51319284447 i tuženika OTP banka d.d, Domovinskog rata 61, 21000 Split, OIB: 52508873833 kao pravni sljednik HVB Splitske banke d.d., sadržana u članku 5. Ugovora o kreditu broj 12707/06 od 01.02.2006. godine, a koja glasi:

„3,00 % (slovima: tri posto) od iznosa odobrenog kredita – minimalno 200,00 kn, a naplaćuje se jednokratno odmah po potpisu Ugovora.“

Nalaže se tuženoj OTP banka d.d, Domovinskog rata 61, 21000 Split, OIB: 52508873833 kao pravni sljednik HVB Splitske banke d.d , da tužitelju ŽELJKI BUDIMIR iz Tordinaca, J. J. Strossmajera 2, OIB: 51319284447:, s naslova povrata preplaćenog iznosa temeljem ništetne odredbe o naknadi izvrši isplatu novčanog iznosa od 120,90 EUR (slovima: stodvadeset eura i devedeset centi), sa zateznim kamatama koje teku počevši od dana naplate, 01.02.2006. godine po kamatnoj stopi u visini od 15% godišnje do 31.12.2007., nadalje u visini eskontne stope HNB-a važeće zadnjeg dana polugodišta koje prethodi tekućem polugodištu uvećane za pet postotnih poena do 31.7.2015. godine, te na dalje po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, tekućom do 31. prosinca 2022. godine, a od 1.siječnja. 2023. godine uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka (u nastavku ESB) primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, do isplate,

II. Nalaže se tuženiku OTP banka Hrvatska d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833 da tužitelju Željki Budimir iz Tordinaca, J. J. Strossmajera 2, OIB 51319284447, naknadi trošak ovog parničnog postupka u iznosu od 200,78 eura (slovima: dvjesto eura i sedamdesetosam centa) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 18. rujna 2026. do isplate prema stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku 15 dana.

O b r a z l o ž e n j e

1. Tužitelj je kod ovog suda dana 15. svibnja 2026.g. podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti i isplate. Tužitelj u tužbi navodi da je s prednikom tuženika HVB Splitska banka d.d., kao kreditorom dana 01.02.2006.g. sklopio Ugovor o kreditu broj 12707/06 (uz valutnu klauzulu u CHF) kojim je tužitelju stavljen na raspolaganje iznos od 30.365,00 CHF koji će se isplatiti u protuvrijednosti u kn po srednjem deviznom tečaju tužene poslovne banke kao kreditora na dan korištenja kredita, na rok otplate od 7 godina odnosno 84 mjeseca. Nadalje navodi, kako je odredbom čl. 5. Ugovora, (čl. 5. NAKNADA ZA OBRADU KREDITNOG ZAHTJEVA) određeno: „3,00 % (slovima: tri posto) od iznosa odobrenog kredita – minimalno 200,00 kn, a naplaćuje se jednokratno odmah po potpisu Ugovora. O naprijed navedenoj ugovornoj odredbi nije se pregovaralo, nego je ta odredba ponuđena u naprijed formuliranom tzv. „tipskom ugovoru“, po načelu uzmi ili ostavi. Naknada nije ugovorena u dobroj vjeri te je prouzročila neravnotežu na štetu tužitelja korisnika kredita.

1.1. Ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila je unaprijed formulirana od strane banke, na nju tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja te je ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Tužitelju nije bila razjašnjena relacija (ekonomska opravdanost) odnosa između iznosa naknade i pruženih usluga, u smislu da nije bilo razjašnjeno koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita.

1.2. Naprijed navedena naknada suprotna je čl. 4. Zakona o obveznim odnosima (dalje ZOO/05)- načelu savjesnosti i poštenja, čl. 6. ZOO-a (zabrani zlorabe prava), čl. 7. ZOO-a (načelu jednake vrijednosti činidaba) i čl. 8. ZOO-a (zabrani prouzročenja štete), te čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača. Nadalje Sud EU odlučio je u nekoliko spojenih predmeta (C-84/19, C-222/19 i C-252/19) da su „općenite“ naknade koje ne odražavaju konkretnu uslugu – ništetne. Kao posljedicu ništetnosti navedene odredbe, tužitelj traži i povrat naknade za obradu kredita u iznosu od 120,90 EUR.

1.3. Vrhovni sud je u svojoj presudi broj: Rev 673/2023 od 13. veljače 2024. godine iznio pravno shvaćanje i zaključio da Direktivu 2008/48 te točku I. Priloga I. treba tumačiti na način da „ukupni iznos kredita i iznos povlačenja novca obuhvaćaju sve iznose koji su stavljeni na raspolaganje potrošaču, čime su isključeni oni iznosi koji se isplaćuju vjerovniku s osnova troškova koji su povezani s predmetnim kreditom i koji nisu u stvarnosti isplaćeni potrošaču“. Znači ulazna naknada ne smije se smatrati dijelom iznosa kredita. Tuženik je tužitelju, temeljem čl. 5. predmetnog Ugovora o kreditu, naplatio naknadu u iznosu od 910,95 HRK, sada 120,90 EUR. Postupanje tužene protivno je prisilnim propisima, a podredno i moralu društva o čemu se očitovao

i Ustavni sud u rješenjima, broj: U-III-2521/2015 od 13.12.2016. g. i U-I-3685/2015. od 04.04.2017. godine.

2. U odgovoru na tužbu tuženik ističe da je tužba i tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti su neosnovani te se predlaže njeno odbijanje kao i obvezivanje tužitelja da tuženiku nadoknadi prouzročeni parnični trošak. Nije sporno da je tužitelj sa pravnim prednikom tuženika sklopio predmetni Ugovor o kreditu. Međutim, sporno je, je su li u konkretnom slučaju pojedine odredbe Ugovora nepoštene, a time i ništetne. Tuženik prvenstveno ističe prigovor zastare tužiteljevog novčanog potraživanja.

2.1. Ako bi se postupak pravno kvalificirao kao postupak radi naknade štete, primjenjivao bi se zastarni rok iz članka 376. Zakona o obveznim odnosima (Narodne Novine 53/1991, 73/1991, 3/1994, 111/1993, 107/1995, 7/1996, 91/1996, 112/1999, 88/2001, 35/2005; u daljnjem tekstu: ZOO), koji propisuje da tražbina naknade štete zastarijeva za tri godine otkad je oštećenik doznao za štetu i za osobu koja je štetu učinila, a u svakom slučaju za pet godina otkad je šteta nastala. S obzirom da je u predmetnom Ugovoru o kreditu sadržana odredba koja je tužitelju navodno prouzročila štetu, očito je da je subjektivni (trogodišnji) i objektivni (petogodišnji) rok za veliku većinu pojedinačnih mjesečnih iznosa protekao. Ako bi se postupak pravno kvalificirao kao postupak radi povrata mjesečnih anuiteta, primjenjivao bi se zastarni rok iz članka 372. ZOO-a, koji propisuje da tražbine povremenih davanja zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakog pojedinog davanja. Tuženik ističe i da se kod Ugovora o kreditu radilo o iznosima koji su plaćeni tuženiku kao anuiteti, stoga sukladno članku 372. ZOO-a, tražbine povremenih davanja (a u što se izričito uključene i tražbine anuiteta) zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja. Slijedom navedenog, bilo bi nedopustivo da, primjerice, takve tražbine tuženika prema tužitelju zastarijevaju za tri godine, ali da tražbina tužitelja za povrat istoga zastarijeva u duljem roku. Ako bi se zbog utvrđivanja ništetnosti utvrdilo da se radi o stjecanju bez osnove, zastarni rok je 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla (dakle od 12.07.2006.g. kada je i sklopljen predmetni Ugovor), kako je stajalište izraženo i u sudskoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske u presudi VSRH Rev x 183/2011. Dosljednom primjenom ovog shvaćanja, potraživanje tužitelja iz tužbe bilo bi pod zastarom, budući da sukladno tom shvaćanju petogodišnji zastarni rok počinje teći od dana sklapanja Ugovora o kreditu (12.07.2006.g.), a tužba je podnesena tek 14.05.2026.g.

2.2. Nadalje, u odnosu na utuženi iznos koji se odnosi na isplatu temeljem (navodno ništetne) odredbe o ulaznoj naknadi, tuženik ističe kako je iznos ulazne naknade točno određen samim Ugovorom o kreditu u čl. 5, stoga su navodi tužitelja koji se odnose na sporne odredbe ugovora o kreditu o ulaznoj naknadi potpuno paušalni i pogrešni, te da su uvjeti ugovora o kreditu, pa tako i uvjeti plaćanja naknade sasvim jasni i nedvosmisleni. Isto tako, a u odnosu na ulaznu naknadu, u ugovorima o kreditu potpuno je jasno navedeno kako se od iznosa kredita jednokratno plaća naknada za obradu kreditnog zahtjeva od 3,00% od iznosa odobrenog kredita, a koja je prihvaćena suglasnošću volja ugovornih stranaka. Tuženik ima pravo na navedenu naknadu upravo iz razloga što je isti kreditna institucija čija je djelatnost odobravanje kredita. Slijedom navedenog, sporne odredbe su dovoljno jasne i razumljive odnosno uobičajene za ugovor o kreditu, te su ih korisnici mogli očekivati prema samoj formulaciji teksta ugovora. Osim toga, tuženik ističe i da je člankom 1112. stavkom 1. ZOO-a propisano da tko izvrši isplatu znajući da nije dužan platiti, nema pravo zahtijevati vraćanje, osim ako je zadržao pravo na povrat, ako je platio da bi izbjegao

prisilu ili ako isplata duga zavisi od ispunjenja uvjeta. Dakle, sve kada bi se i uzelo da su ugovorne odredbe koje su predmet ovog postupka iz bilo kojeg razloga ništetne, kako to potpuno neutemeljeno i bez pravnog i činjeničnog uporišta navodi tužitelj, potpuno je razvidno da tužitelj ne bi niti imao pravo na povrat navodno stečenog bez osnove. Naime, ako bi se i uzelo da su ugovorne odredbe o naplati naknade iz bilo kojeg razloga ništetne, onda one mogu jedino biti ništetne ex tunc, dakle od trenutka sklapanja predmetnog ugovora. To znači da je tužitelj prilikom plaćanja ulazne naknade znao da istu eventualno ne bi bio dužan platiti, ali nije zadržao navodno pravo na povrat, slijedom čega je sasvim razvidno da tužbeni zahtjev tužitelja, kojim traži povrat navodno stečenog bez osnove, nikako nije i ne može biti osnovan. Pored svega iznesenog, tuženik opreza radi ističe prigovor zastare navodnog potraživanja tužitelja. Dakle, potpuno je jasno da sve kada bi i postojalo bilo kakvo potraživanje tužitelja prema tuženiku, a što ovdje nikako nije slučaj, potpuno je jasno da bi isto bilo zastarjelo. Tužitelj smatra da je njegovo potraživanje navodno „dospjelo“ danom plaćanja navedenih na zakonu osnovanih naknada tuženiku. Obzirom da je tužba u ovom postupku podnesena dana 14.05.2026.g. potpuno je jasno da je navodno potraživanje tužiteljice prema tuženiku u svakom slučaju zastarjelo.

3. U dokaznom dijelu postupka sud je izvršio uvid u otplatni plan (list 4-6 spisa), ugovor (list 8-10 spisa).

3.1. Tužiteljica se nije saslušala u ovom predmetu, zbog svog teškog zdravstvenog stanja, a i s obzirom na to da tuženik ne osporava tužiteljici status potrošača.

4. Temeljem provedenog dokaznog postupka, cijeneći brižljivo i savjesno svaki dokaz zasebno i sve dokaze u njihovoj ukupnosti, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka sukladno odredbi čl. 8. ZPP-a sud je utvrdio slijedeće:

4.1. Između stranaka je nesporna činjenica da je tužitelj kao korisnik kredita sa prednikom tuženika HVB Splitska banka d.d., kao kreditorom, zaključio ugovor o kreditu broj 12707/06 od 01.02.2006. godine, da je riječ o nenamjenskom kreditu, a prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 30.365,00 CHF koji će se isplatiti u protuvrijednosti u kn po srednjem deviznom tečaju tužene poslovne banke kao kreditora na dan korištenja kredita, na rok otplate od 7 godina odnosno 84 mjeseca. Nesporno je da je člankom 5. Ugovora o kreditu ugovorena jednokratna naknada, 3 % (slovima: tri posto) od iznosa odobrenog kredita – minimalno 200,00 kn, a naplaćuje se jednokratno odmah po potpisu Ugovora, da je tužitelju prilikom isplate, odnosno korištenja kredita dana 01.02.2006. g., naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu od 910,95 (3,00 % od iznosa kredita), što odgovara iznosu od 120,90 eura koja mu je od strane tuženika naplaćena/ustegnuta od iznosa odobrenog kredita, a kako to proizlazi iz otplatnog plana za ugovor br. 12707/06 (list 4 spisa).

5. Između stranaka je sporno pitanje zastare, pitanje ništetnosti odredbi ugovora u dijelu koji se odnosi na tzv. ulaznu naknadu, te pitanje neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana, dok je sama visina tužbenog zahtjeva nesporna.

6. S obzirom da je upravo na tuženiku teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o uvjetima - spornoj naknadi za obradu kredita i visini iste iz čl.5. Ugovora, a iz stipulacije sporne odredbe, koja je standardna, proizlazi da se o

sadržaju iste nije pojedinačno pregovaralo niti je tužitelj obaviješten na koje pružene usluge i koje nastale troškove se ista naknada odnosi, to sud nalazi da tuženik nije uspio dokazati suprotno.

7. Uvidom u zaključeni Ugovor o kreditu nesporno je utvrđeno da je isti ugovor tužitelj zaključio kao fizička osoba, pa s obzirom na navedeno, stav je suda da tužitelju pripada pravo na pravnu zaštitu temeljem Zakona o zaštiti potrošača i to iz razloga jer njegovo svojstvo potrošača proizlazi iz samih odredbi zaključenog Ugovora o kreditu, iz kojeg je vidljivo da namjena istog kredita nije bila za nikakve poslovne, obrtničke ili druge namjene.

8. Prema odredbi čl. 81 st. 1. ZZP/03 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema stavku 2. navedenog članka smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Nadalje prema stavku 4. istog članka, ako trgovac tvrdi da se u pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena, uzimat će se u obzir narav robe i usluge koje predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije ili prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje predstavlja glavni ugovor, sve sukladno odredbi čl. 83. ZZP/03. Odredbom čl. 87. st. 1. i 2. ZZP/03 propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništavna time da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost samog ugovora ako on može opstati bez ništavne odredbe.

8.1. Međutim, iako je riječ o ugovornoj odredbi koja je jasno i razumljivo sastavljena jer omogućuje tužitelju da u trenutku sklapanja ugovora precizno ocijeni visinu te naknade, a time i ekonomske učinke ugovaranja takve odredbe, sama činjenica da je riječ o transparentnoj odredbi ne znači ujedno da je odredba poštena.

8.2. Člankom 84. ZZP/03 propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Stoga nadzor nepoštenosti može biti ograničen u skladu s navedenim čl. 84. ZZP/03 samo ako se odredba kojom se od potrošača zahtijeva plaćanje naknade za obradu i odobrenje kredita odnosi na neku od dviju u tom članku navedenih kategorija.

8.3. Uzimajući u obzir prirodu predmetnog Ugovora te njegov pravni i činjenični kontekst, imajući na umu da je riječ o kreditu s promjenjivom kamatnom stopom kao i činjenici da je riječ o obvezi koja se plaća prilikom prvoga korištenja, prema pravnom shvaćanju ovog suda nije riječ o odredbi koja utvrđuje bitnu činidbu korisnika kredita, niti je riječ o elementu ugovora o kreditu koji definira bit tog ugovornog odnosa.

8.4. Osim toga, odredbu članka 84. ZZP/03 valja tumačiti na način da se druga kategorija odredbi čija se eventualno nepoštena priroda ne može ocijeniti („cijena“) odnosi samo na primjerenost predviđene cijene ili naknade i usluge ili robe koju treba

zauzvrat isporučiti, a razlog za to izuzimanje leži u činjenici da ne postoji nikakva tablica ili pravni kriterij koji bi mogli dati okvir i smjer provjeri te primjerenosti.

8.5. Ugovorne odredbe o naknadi koju potrošač duguje davatelju kredita ili koje utječu na stvarnu cijenu koju potrošač mora potonjem platiti stoga načelno nisu obuhvaćene tom drugom kategorijom odredbi, osim u pogledu pitanja je li iznos ugovorom utanačene naknade ili cijene u skladu s uslugom koju je tuženi kreditor zauzvrat pružio. Međutim, u ovom se predmetu navodna nepoštenost odredbi o naknadi za obradu i odobrenje kredita ne tiče odnosa između iznosa naknade za obradu i odobrenje kredita te zauzvrat pruženih usluga.

8.6. Imajući na umu navedeno, odredba članka 5. predmetnog Ugovora o kreditu nije izuzeta iz ocjene poštenosti.

8.7. U okviru te ocjene, potrebno je, u skladu s člankom 81. stavkom 1. ZZP/03 ispitati moguće nepoštovanje načela savjesnosti i poštenja i postojanje eventualne značajne neravnoteže na štetu potrošača.

8.8. Prilikom ocjene je li sporna ugovorna odredba poštena, sud je uz primjenu članka 83. ZZP/03 uzeo u obzir narav usluge na koju se ugovor odnosi (predmet ugovora) u vrijeme kad je ugovor sklopljen, sve popratne okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora i sve ostale odredbe tog ugovora.

8.9. Kada je riječ o pitanju je li poštovano načelo savjesnosti i poštenja iz članka 81. stavak 1. ZZP/03, odlučno je ocijeniti bi li tuženik, pod uvjetom da je na pošten i pravedan način poslovao s tužiteljem, mogao razumno očekivati da bi tužitelj prihvatio takvu ugovornu odredbu da se o njoj pojedinačno pregovaralo. Imajući na umu da ugovorna odredba članka 5. ne sadrži nikakvih podataka o stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima na koje se ona odnosi, a posebice imajući na umu da je za iznos naknade tužitelju umanjen iznos kredita koji mu je stoga stavljen na raspolaganje ne u ugovorenom nego u umanjenom iznosu, ne može se zaključiti da je tuženik bio mogao razumno očekivati da bi tužitelj pristao na tu odredbu u pojedinačnim pregovorima. Naime, značajna neravnoteža može proizlaziti iz same činjenice da dovoljno ozbiljno oštećuje pravni položaj u koji je na temelju primjenjivih zakonskih odredbi stavljen potrošač kao stranka predmetnog ugovora u obliku nametanja dodatne obveze koja nije predviđena dispozitivnim zakonskim pravilima.

8.10. Odredbe članaka 1021. do 1024. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18 i 126/21, dalje: ZOO) ne predviđaju plaćanje naknade za obradu i odobrenje kredita, a takva obveza nije predviđena niti tada važećim Zakonom o bankama. Drugim riječima, iako nije bilo zabranjeno niti na drugi način ograničeno, ugovaranje odredbe o naknadi za obradu i odobrenje kredita nepovoljno je utjecalo na pravni položaj tužitelja kao potrošača u odnosu na onaj položaj koji je bio predviđen u dispozitivnom nacionalnom pravu.

8.11. U skladu s člankom 59. točkom 3. ZZP/03 ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti.

8.12. Nije sporno da Ugovor ne sadrži konkretan opis troškova niti usluga koji se plaćanjem sporne naknade naplaćuju u vrijeme sklapanja ugovora, a prema

shvaćanju ovog suda ti troškovi i usluge koje se pružaju u zamjenu za spornu naknadu nisu samorazumljivi.

8.13. Imajući u vidu zakonsku obvezu tuženika iz članka 59. točke 3. ZZP/03 i činjenicu da nije riječ o samorazumljivim troškovima, očito je da je tuženik na tužitelja člankom 5. Ugovora o kreditu prenio obvezu plaćanja naknade i troškova koji ne odgovaraju stvarno pruženim uslugama ili troškovima. Navedena ugovorna obveza koja ima učinak da je tuženik de facto oslobođen obveze iz članka 59. točke 3. ZZP/03 dokazivati da su prije isplate kredita stvarno nastali troškovi i stvarno pružene usluge u visini od 3,00 % njegove visine, utječe, prema stajalištu ovog suda, na pravni položaj tužitelja i stvara na njegovu štetu značajnu neravnotežu u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere jer tuženik nije dokazao da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. (tako i Županijski sud u Zagrebu, broj GŽ-1535/2023 od 18. travnja 2023.g.).

9. Nadalje, provedenim dokaznim postupkom sud je utvrdio da tužitelj kao korisnik kredita s tuženikom kao kreditorom nije posebno pojedinačno pregovarao o ugovornoj odredbi iz članka 5. Ugovora, budući da je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane tuženika, a tužitelj kao korisnik kredita nije imao utjecaja na njezin sadržaj, što je prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, te kroz to povredu odredaba Direktive Vijeća 93/13 EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima. Naime, ugovorna odredba po kojoj je predviđena ulazna naknada za obradu kredita je nepoštena jer se o njoj nije posebno unaprijed pregovaralo i tužitelj kao korisnik kredita nije mogao utjecati na sadržaj te ugovorne odredbe što je prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, pa je kao takva ništetna u smislu odredbe članka 102. u svezi s člankom 96. Zakona o zaštiti potrošača, pa je stoga sud odlučio kao pod točkom I i II. izreke presude.

10. Člankom 5. predmetnog Ugovora o kreditu ugovorena je naknada u visini od 3,00 % od iznosa kredita, a naplaćuje se jednokratno prilikom prvog korištenja kredita. Ukupan iznos ulazne naknade prema odredbama iz čl. 5. predmetnog Ugovora o kreditu utvrđen je u visini od 3,00 % na odobreni iznos kredita (30.365,00 CHF), što je na dan plaćanja, po srednjem tečaju kreditora (1 CHF = 4,5523 HRK) iznosilo 910,95 HRK (sada 120,90 EUR), koja joj je od strane tuženika naplaćena/ustegnuta od iznosa odobrenog kredita, a kako to proizlazi uvidom u otplatni plan za ugovor br. 12707/06, što među strankama nije sporno.

11. Prema odredbi čl. 1111. st. 1. ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, a prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Dakle, prema naprijed citiranim odredbama kad se radi o stjecanju bez valjane pravne osnove, a to u ovom slučaju jeste, s obzirom da je po osnovi ništete odredbe čl.5., tuženica, dužna stečeno s pripadajućim kamatama vratiti, temeljem čl. 215. ZOO, od dana stjecanja, a kako se u konkretnom slučaju primjenjuje opći zastarni rok iz čl. 225. ZOO (5 godina).

12. Prigovor zastare nije osnovan. Naime, prema pravnom shvaćanju sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održane 30. siječnja 2020. (Su-IV-47/2020-2) zastarni rok kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Imajući u vidu da odluka točke I ove presude još nije pravomoćna pa nije počeo niti teći petogodišnji zastarni rok, neosnovano tuženik tvrdi da je zahtjev za isplatu utuženog novčanog iznosa zastario.

13. Imajući u vidu sve naprijed izloženo ovaj sud je donio odluku kao u izreci ove presude.

14. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi članka 154. stavak 1 i članku 155. Zakona o parničnom postupku te je sukladno označenoj VPS i važećoj Odvjetničkoj tarifi tužitelju za poduzete radnje zastupanja po punomoćniku odvjetniku priznat trošak u ukupnom iznosu od 200,78 eura. Odobreni trošak odnosi se na radnje zastupanja po punomoćniku odvjetniku i to za: sastav tužbe = 25 bodova (Tbr. 7 toč. 1 OT), zastupanje na ročištu dana 22.08.2024.g., 09.09.2026.g. po 25 bodova (Tbr. 9. toč. 1 OT), sastav obrazloženog podneska od 04.09.2026.g. po 25 bodova (Tbr. 8. toč. 1 OT), koje radnje ukupno nose 75 bodova što pomnoženo sa vrijednošću boda od 2,00 EUR-a, iznosi 150,00 eura što uz PDV u iznosu od 37,50 eura daje iznos od 187,50 eura, te trošak sudskih pristojbi u iznosu od 13,28 eura, čini sveukupno dosuđeni parnični trošak u iznosu od 200,78 eura.

14.1. Na dosuđeni iznos parničnog troška, sud je tužitelju priznao zateznu kamatu od dana donošenja ove presude po osnovi odredbe članka 30. stavak 2 Ovršnog zakona.

Slijedom svega navedenog, odlučeno je kao u dispozitivu presude.

U Vinkovcima, 18.rujna 2026. godine.

Sudac
Ivana Božić Piščak

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana. Žalba se podnosi u pisanom obliku putem ovoga suda u četiri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

Stranci koja je pristupila ročištu radi uručjenja presude rok za žalbu teče od dana kada je ročište održano. Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručjenja presude, a uredno je obaviještena o ročištu, rok za žalbu teče od dana kada je ročište održano.

Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručjenja presude, a nije uredno obaviještena o ročištu, rok za žalbu teče od dana dostave prijepisa presude.

Dostaviti:

1. tužitelj po punomoćnicima, odv. u ZOU Glavaš & Šutalo iz Vinkovaca
2. tuženik po punomoćniku Belizaru Tomaić, odv. iz Osijeka

Broj zapisa: **9-3088d-56b99**

Kontrolni broj: **0aaf1-1c428-1b59e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.